

Déu salvi la Reina

Escoltava aquell disc a totes hores, me'l sabia de memòria

Foto: 20th Century Fox, Rami Malek interpretant Freddie Mercury a "Bohemian Rhapsody"

A finals dels setanta el meu *dealer* era el germà gran d'un company de classe -tot un clàssic-, en aquest cas les substàncies amb què traficava eren discs de vinil de les bandes angleses de rock, material de primera lluny de l'abast dels meus tretze o catorze anys. Quan, a l'hora del pati o en un canvi de classe, m'arribava el producte, l'amagava a la cartera i començava a comptar els minuts que faltaven fins que arribaria a casa, obriria el maletí de plàstic taronja que, com un enginyer bondià, amagava a l'interior un tocadiscs portàtil, i m'embadaliria escoltant aquelles cançons fascinants mentre repassava fins l'últim detall imprès a la funda i la caràtula. Després em tancaria a l'habitació, extrauria d'un calaix una cinta verge -segurament una Maxell de crom-, col·locaria un radiocasset Sanyo ben a prop del tocadiscs i, mitjançant aquesta tecnologia punta, procediria a enregistrar el disc per incorporar-lo a la meua incipient col·lecció.

D'aquesta manera, i amb un tràgic accident pel mig, vaig conèixer el *meu* primer grup i me'n vaig enamorar perdudament, amb una passió desenfrenada que devia posar a prova la paciència dels meus pares i germans, sobretot del que compartia l'habitació amb mi (encara havien de passar alguns anys abans no arribés a casa el primer walkman, procedent d'Andorra).

Però avui no parlaré d'aquest primer amor, sinó del segon, injustament menystingut per poetes,

guionistes i cantautors. Un bon dia, els rumors que sempre transiten per les últimes files de classe anaven plens de la nova remesa que havia arribat a casa del *dealer*, un material espectacular, doble, en directe, i amb el *bonus track* d'un pòster desplegable amb la foto de la sortida d'una cursa ciclista femenina en què les participants només duïen coberts el cap i els peus.

Empès per la urgència de la meua nova addicció vaig maldar per fer-me amb aquell lot indispensable i així és com va caure per primera vegada a les meves mans el *Queen Live Killers*. El pòster de les ciclistes no hi era (vaig pensar que el *dealer* se'l devia haver quedat pel seu ús personal, fins que més tard vaig descobrir que venia en un altre disc, el *Jazz*; tampoc no es pot exigir una credibilitat absoluta als rumors de les últimes files), però aquell doble en directe havia de marcar la meua adolescència.

Ja he dit abans que aleshores jo ja tenia parella i n'estava enamorat fins al moll de l'os. A més sempre he estat un paio fidel, així que amb la irrupció de Queen a la meua vida se'm girava un problema. Vaig mirar de negar-lo, però va ser inútil. Escoltava aquell disc a totes hores, me'l sabia de memòria, cantava amb el públic a *Love Of My Life*, sabia el moment exacte en què sonarien els tres xiulets que amaguen un reneq a la presentació de *Death On Two Legs* i participava entusiasmat en el joc de ?Ohyeeeeas? que Mercury proposa al públic a *Now I'm Here*. I la cosa no va acabar aquí, després d'aquesta primera infidelitat en van venir d'altres; primer, esclar, l'*A Night At The Opera*, l'àlbum d'on sortien gairebé una tercera part de les cançons que havia descobert al *Live Killers*; després, l'altre títol marxià, *A Day At The Races*, que em va deixar sense respiració i aviat es va convertir en el meu favorit; i continuant amb l'ordre cronològic van caure també el *News Of The World*, amb el pobre Sammy sempre a punt d'arrencar a volar i aquella imbatible parella d'asos reservada per a l'última mà; el *Jazz*, ara sí, amb bicicletes i ciclistes de paners generosos sense culot; i, tot just acabat de sortit del forn, el *The Game*, on trencaven les seves pròpies normes del joc amb el primer sintetitzador, després d'haver-se vantat en cada disc previ de no fer-ne servir. No en vaig tenir prou i, insadollable, vaig remuntar-me als orígens, al primer, al II i al *Sheer Heart Attack*, fins que els vaig tenir tots.

Per a la meua sorpresa, aquesta nova devoció no va afectar la meua relació anterior; al contrari, diria que la va complementar i consolidar. Acabava de descobrir el poliamor *avant la lettre*. A partir d'aquí en van venir molts més, alguns fugissers, altres per sempre, pocs amb la intensitat dels dos primers.

Ara fa anys que no escolto Queen, tret de topades imprevistes amb alguna cançó despistada; després del *The Game* vam seguir camins diferents, que, amb els anys, van anar divergint més i més. Sempre podia recórrer a les cançons antigues, però des que em proveïa solet, sense dependre del *dealer*, havia accedit a un catàleg inacabable on vaig descobrir coses noves, i velles, que em van fer al·lucinar com no ho havia fet mai, i que encara ho fan. A poc a poc, el meu segon amor va anar convertint-se en un record entranyable.

Fins que l'estrena al cinema de *Bohemian Rhapsody* l'ha retornat al present. D'entrada no pensava anar-la a veure, no m'agraden els *biopics* i hi ha records que convé no remenar massa, però les reaccions entusiastes d'uns quants amics, que havien sortit del cinema emocionats i amb llàgrimes als ulls, em va fer canviar d'opinió.

Així que hi he anat.

M'ho he passat bé, continuen sense agradar-me els *biopics* i he constatat que la música de Queen segueix sonant tan bé com en els meus records, i que ja no m'emociona. Sense ells, però, probablement no hauria descobert altres músiques que avui sí que m'emocionen, així que, en arribar a casa, vaig asseure'm al sofà, vaig posar-me els auriculars i vaig demanar: ?Siri, ponme Queen?.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=LTAIPsMOs4>

